

Mugavustsoonist väljumine ei ole kaljunukkidel ronimine või maratoni jooksmine. Mugavustsoonist väljumine on iseendaga istumine, lubades valekihtidel kukkuda, et kohata ennast päriselt. See on enda täielik tunnistamine, et sealt saaks hakata välja rulluma kõik alla surutud ja peidetud küljed, mida me oleme siiani eiranud. See on iseenda täielik omaks võtmine. See ei ole midagi seotud teistele enda näitamise või oma haavatavuse ja tundlikkuse kuulutamisega; see on vaikusiseseenda omaks võtmine.

Me kiirustame end liialt maailma jaoks olemas olema ilma, et oleksime jõudnud kõigepealt enda omaks saada. Me ei pea avanema igale vastujuhtuvale, et olla tundlik; me ei pea igal sekundil oma elus olema nii sügav, haavatav ja üdini avatud iga oma tunde välja näitamisega, et olla siiras ja loomulik. Kõigepealt võiksime õppida olema iseendaga siirad, iseenda vastu ausad ning tihtipeale see eeldab ka teatud piiride seadmist, et me ei oleks laiali pillutud mööda ilma vaid pigem jääksime enda keskmesse ilma, et peaksime oma sisemaailmaga teistele peale langema.

Kui oleme loonud sideme iseendaga, kui oleme end vaadanud ja tunnistanud kõike, mis tunnistamist on oodanud siis me tunneme juba sees, et see ei vaja kuulutamist. See on imekaunis ja õrn hetk iseendaga, see on sügav kuulumine iseendale, nii et kaob vajadus seda alati välja näidata. Mugavustsoon on väljast kinnituse otsimine, mugavustsoonist väljas on iseendas kinnituse ja keskme leidmine, ilma vajaduseta välisele kinnitusele.

Sisemine terviklikkuse tekkimine on imekaunis kogemus, see on vaikne avanemine ja ühtesulamine. Hoia seda pühadust endas, et ta saaks seal vaikselt õitseda ja su välisesse ellu oma õitesära paistma hakata.

Tänu ja armastusega,
[HingeTee](#)

[< EELMISELE LEHELE](#)